

Цвѣте на щастieto.

(Народна приказка).

Едно врѣме имало една стара майчица, която живѣла съ своя синъ въ голѣма сиромашия. Когато умираше, тя го оплакала и му казала: «мило дѣте, излѣзъ и трѣгни на пѣтъ да си търсишъ щастieto, азъ скоро ще умра и въ цѣлото село нѣма кой да те утѣши, защото си сиромашко чадо». Но, когато ме погребатъ, иди въ полунощъ на гроба ми, тамъ ще видишъ поникнало едно цвѣтенце, откъсни го и го запази като зеницата на окото си, защото то ще ти показва пѣтя за твоето щастие въ живота.

Скоро слѣдъ това майката умрѣла и синъ ѝ я погрѣбалъ. Когато дошло полунощъ, отишелъ на гробищата и видѣлъ върху прѣсния гробъ на майка си, че цѣфнало едно чудно хубаво синьо цвѣте, той бърже го откъсналъ и го скрилъ въ пазвата си.

На другата сутринъ момъкътъ потеглилъ на пѣтъ. Слѣдъ малко срѣщналъ го единъ вълкъ, който го помолилъ: «Драги момко, извади ми трѣна отъ крака!» Когато момъкътъ извадилъ трѣна, вълкътъ му казалъ: не мога да ти се изплата за доброто, но откъсни отъ мене единъ косъмъ, ако нѣкога ти потрѣбамъ, духни на него!»

И така, момъкътъ откъсналъ отъ вълка едно влакно, скрилъ го въ пазвата си и продължилъ да пѣтува.

Дълго врѣме пѣтувалъ той, но още не намѣрилъ никждѣ щастieto си. Тогава си спомнилъ послѣдните думи на майка си, извадилъ синьото цвѣте отъ пазвата си и го турилъ на земята. Цвѣтето веднага се издигнало въ въздуха и продумало: «Стани и върви слѣдъ менъ! Никой другъ освѣнъ тебе нѣма да ме вижда, затова върви спокойно подирѣ ми, азъ ще те заведа тамъ, дѣто е твоето щастие».

И цвѣтето се издигнало прѣдъ момъка, който трѣгналъ слѣдъ него.

Привечеръ стигнали до една гора и тамъ срѣщнали една лисица, която казала на момъка: «Драги момко! Оса ми влѣзе въ ухото и ми докарва голѣми болки. Моля ти се, извади ми я!» Момъкътъ изпълнилъ молбата ѝ и лисицата му казала: съ това ще ти се наплата, че ще ти кажа едно важно нѣщо. Щастие диришъ, но прѣди да го намѣришъ, ще слугувашъ у една лоша жена-вила; тя ще те накара да пасешъ три дни наредъ една крава съ златни рогове, но добръ си отваряй очитѣ, да не се завраща веднага кравата у дома си безъ тебе, защото ще бждешъ люто наказанъ за това. Ако сполучишъ да задържишъ кравата на паша, за награда поискай една шапка, която е окачена на една кука задъ огнището. Който си тури тая шапка на главата, ще стане невидимъ.

Като казала това лисицата, изгубила се, а момъкътъ взелъ синьото цвѣте, турилъ го въ пазвата си, легналъ и заспалъ.

На другата сутринъ извадилъ пакъ цвѣтето, оставилъ го да се издигне и трѣгналъ подирѣ му. Тѣ скоро стигнали до една голѣма жѣлезна клѣща и цвѣтето казало: «скрий ме въ пазвата си и ме извади когато ти кажа».